

ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΡΟ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΟΛΑ κοιμοῦνται. Φοδερὴ τῆς νύκτας ἡ μαυρίλα
καὶ γῆ σκεπάζει κι' οὐρανὸ,
κι' οὐτ' ἀγεράκι μαλακὸ
δὲν παίζει μὲ τὰ φύλλα.

Λές κι' ἀναπαύεται 'ς τὸ πᾶν τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου.
"Ω τί γαλήνη γεκρικὴ !
Μόνο τὸ σήμαντρο λαλεῖ
πτωχοῦ μοναστηρίου.

Ἄ Θεέ μου, αὐτὸ τὸ σήμαντρο, ποῦ ἤχεῖ 'ς τὴν ἐρημία,
πῶς εἶνε πάντα λυπηρό !
Ὡσὰν παράπονο πικρὸ
μιλεῖ μὲς τὴν καρδιά.

Ἀλλὰ καὶ τὸ παράπονο ξελάφρωσι χαρίζει
'ς τοῦ πονεμένου τὴν ψυχὴ,
γιατὶ 'ς τὸ κλάμα τὴν κινεῖ,
ποῦ ταῖς πληγαῖς δροσίζει.

Ξένος εἰς ὅλα ὁ δυστυχῆς τὸν πόνο του ἀγαπᾷ,
 ἂν εἰς τοῦ νοῦ του τὴν ἐρμιά
 κάποιαν ἐνθύμησι γλυκεῖα
 ζηλότυπος φυλάει.

Καὶ τ' ἀκριβὰ χρυσόνειρα τῆς νειότης τὰ χαμένα,
 ὅχι, δὲν τᾶσθυσ' ὁ καιρός·
 ὅλα 'ς τὸ κύμα τοῦ Παντός
 θὰ μείνουν χαραγμένα.

Τώρα ποῦ εἰς τόση σκοτεινιά δὲν ἔχω τι νὰ ἐλπίσω
 καὶ βάρος ἔγείνα τῆς γῆς,
 πρῶτα μου χρόνια τῆς ζωῆς,
 μόνο μὲ σᾶς θὰ ζήσω.

Ὡ πόσοι νέοι, ποῦ ζοῦν ἐκεῖ 'ς τὴν μοναξιά κλεισμένοι,
 αὐτὸν τὸν ἥχο χαιρετοῦν
 καὶ τὸν Θεὸν ὑμνολογοῦν
 ἀδελφικὰ ἐνωμένοι !

Κάμμιὰ 'ς ἐκείνους συμφορὰ τὴν πίστι δὲν σαλεύει,
 μὴτ' εὐτυχιά τοὺς ἐνοχλεῖ.
 Ἕνας Θεὸς εἰς τὴν ἀγνὴ
 ψυχὴ τοὺς βασιλεύει.

Ἦθελα 'κεῖ νὰ 'πήγαινα ταῖς μέραις νὰ περάσω
εἰς τὴν εἰρήνῃ τοῦ Ναοῦ,
κι' αὐτοῦ τοῦ κόσμου τοῦ σκληροῦ
τὸν δρόμο νὰ τὸν χάσω.

Νὰ φέρω ἐκεῖ τὸν πόνο μου νὰ τὸν ἀποκοιμίσῃ
ἡ μυστικὴ μου προσευχή.
Μόνον ἡ Πίστις ἔμπορεῖ
τὸν ἄθλιο νὰ φωτίσῃ.

Ἦμουν παιδί χωρὶς καῖμό — μὲ πίκρα τὸ θυμοῦμαι —
κι' ἀπὸ τῆς μάνας τὰ φίλια
ἔτρεχα 'δῶ νύκτα βαθειά,
μὲ πόθο νὰ λυποῦμαι.

Καὶ τὸ πικρὸ τὸ σήμαντρο τὰ σπλάχνα μου 'περνοῦσε,
ὅαν νὰ αἰσθανότουν ἡ ψυχὴ
ποῦ νὰ μὲ κάμῃ δυστυχῆ
ὁ πόνος δὲν θ' ἀργοῦσε !

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΛΗΣ

